

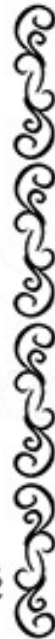
အောင်မြင်စာပေ

၀ နှိ ၇ ဆန်း၊ ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဩ၊ သင်

ကြိမ်ကြိမ်

သရဲကုန်း သားရဲတွင်း

ဒဿနုလင်္ကာဆောင်

➤ မွေးဖွားစဉ်က
ဘာတစ်ခုမှ ယူဆောင်လာ၍မရပေ။
သေဆုံးသောအခါမှာလည်း
ဘာမှ ယူဆောင်သွားခွင့် မရှိပေ။
သင်သေပြီးနောက်မှာတော့
နာမည်ကို သမိုင်းချဉ်မျှင်နှင့်
တွဲလျက်သားကျန်ခဲ့ပေမည်။

➤ ပေါက်ပင်ကို ငါးလေးက စားသည်။
ငါးလေးကို ငါးကြီးက စားသည်။
ငါးကြီးကို လူက ဖမ်းစားသည်။
လူကိုတော့ အချိန်ဆိုသော
သေမင်းက တဖြည်းဖြည်းဖမ်းစားသည်။

➤ အပျိုဘဝတွင် အလှပြင်ပစ္စည်း ဝယ်ခြင်းသည်
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပြုခြင်းပင်ဖြစ်၏။
အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်မှ
လှပခြင်းကိုမွမ်းမံနေလျှင်တော့
အကျိုးမရှိသောပြုလုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်စေ၏။

ဒဿနုလင်္ကာအောင်

➤ သင်က သင့်နာမည်ကို
ထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်နိုင်သည်။
သင့်နာမည်က သင့်ကို
ထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်သောအခါ
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
နုလံထူနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

➤ လေသည် ဇွက်ရှိသော်လည်း
တက်မရှိပါက သွား၍မရပေ။
အချစ်သည်လည်း ဘဝခရီးလမ်းအတွက်
တက်တစ်ချောင်းကိုသို့
အကူအညီပေးနိုင်လေသည်။

➤ လူတစ်ယောက်၏ဆန္ဒကို
ပြီးပြည့်စုံအောင်လုပ်ပေးရမည်ဆိုရင်တော့
ပရိယာယ်မပါဘဲမရနိုင်ပေ။
အခြားလူကိုမထိခိုက်သောပရိယာယ်သည်
လက်နက်ကောင်းတစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။

ဒဿနုလင်္ကာဒ္ဒါ

- အချစ်တစ်မျိုးကိုသာပိုင်ဆိုင်ထားသူသည်
အတွေးအခေါ်ကောင်းသည်။
အချစ်များစွာပိုင်ဆိုင်ချင်လျှင်တော့
အတွေးအခေါ်ကို ပျက်စီးစေနိုင်သည်။
- ရေသည် ပုံစံခွက်တိုင်းသာ တည်ရှိ၏။
လူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပုံစံခွက်ထဲတွင်
ကြီးပြင်းရလေ့ရှိသည်။
ပုံစံခွက်မှရှုန်းထွက်နိုင်မှသာ
လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ်ကို
ရနိုင်စေသည်။
- သင့်မှာ အရင်းအနှီးမရှိသောကြောင့်
စိတ်မညစ်ပါနဲ့။
အရည်အချင်းဆိုသည်မှာ
ဆင်းရဲသားတစ်ဦးအတွက်လည်း
အရင်းအနှီးပင်ဖြစ်၏။
အသုံးချချင်စိတ်ရှိသော အရေးကြီးသည်။

ဒဿနုလက်ဆောင်

- လူက ငါးကို ဟင်းလျာအဖြစ်စားသည်။
ငါးကလူကိုစားသောအခါ
ထိုငါးကို နည်းလမ်းပေါင်းများစွာ
အသုံးပြုလျက် ရန်ရှာလေတော့သည်။
လူက ငါးထက်ဉာဏ်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။
- စာပေပညာကို ကျောင်းမှသင်ကြားပေးသည်။
အတတ်ပညာကို အတွေ့အကြုံမှ
သင်ကြားပေးသည်။
အတွေ့အကြုံနှင့် ဗဟုသုတကိုတော့
တကူးတက လိုက်လံရှာဖွေယူမှရသည်။
- ရည်မှန်းချက်သည်လည်းကောင်း၊
အချစ်သည်လည်းကောင်း၊
လူတစ်ယောက်ကို အသွင်ပြောင်းစေ၏။
သူစိတ်ကူးမရှိသော အလုပ်များကိုပင်
လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။

အခန်း(၁) ဘဝခြားသောကျားဝိညာဉ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်များ ထားသော အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်ကာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော်လောက် ကပင် သိမ်းဆည်းထားသော စာအုပ်များကို ရှာဖွေလျက် ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော အိမ်ကြီးတွင် အပေါ်ထပ်၌ ရော အောက်ထပ်၌ ပါ စာအုပ်များ ထားသော စင်ကြီး၊ စင်ငယ်၊ ဗီရို စသည် တို့ဖြင့် ပြည့်နေရာ..သာမန်စာကြည့်တိုက်တစ်တိုက် လောက်ပင် ရှိပေသည်။

စာအုပ်များ ပေါ်တွင် အများအားဖြင့်တော့ ရှေးဟောင်း စာပေအမျိုးအစားတို့သာ များ ပေသည်။

ရှေးဟောင်းစာပေဆိုသည် မှာ ရှားပါးသောစာအုပ်များ ဖြစ်ကြပြီး လွယ်လင့်တကူ ရှာဖွေမတွေ့နိုင်တော့သော စာအုပ် များ ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးက ပညာရှိကြီးများ ၊ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ရေးသားထားခဲ့သော စာပေတို့ မှာ ယခုအခါ အတော်ပင်ရှားပါး နေလေပြီ။

ကာလပေါ်ဝတ္ထုများ ၊ စာပေများကတော့ ၎င်းတို့ ထုတ်ဝေသောအချိန်တွင် သင့်တော်သောဈေးဖြင့် အချိန်အခါမရွေး ဝယ်ယူ၍ ရရှိနိုင်ပေသည်။ ရှေးဟောင်းစာပေများကတော့ လွယ် လင့်တကူ မရနိုင်ကြတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မြို့ထဲရောက်သည့် အခါ စာအုပ်အဟောင်း ရောင်းသော စာအုပ်တန်းများ ဘက်သို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း နှင့် မိမိနှစ်သက်သော အလိုရှိသည့် စာအုပ်မျိုးတွေ့ပါက ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သူဖြစ်ရာ ရရှိသော စာမူခငွေများကို အခြားနေရာများ တွင် ထွေထွေထူးထူး သုံးစရာမလိုဘဲ စာအုပ်ဝယ်ယူခြင်း၌ သာ အသုံးပြုမှုများ လေသည် ။ စာပေရေးသားထားခြင်း၌ လည်း ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးအစားခြင်းတော့ မတူကြပေ။

မည်သို့ပင် မတူကြသည် ဖြစ်စေ..မိမိတို့ ရေးသားလိုသော အကြောင်းအရာများ အတွက် စာအုပ်စာတမ်းပြည့်စုံမှုရှိဖို့ တော့ များ စွာလိုအပ်လှပေသည် ။

ကိုယ်သိလိုသောအချက်ကို လူတကာလျှောက်မေးနေ စရာမလိုဘဲ စာအုပ်ထဲမှ ရရှိနိုင်ပေသည် ။

လိုအပ်သောအကြောင်းအရာ အချက်အလက်တို့ ကို စမ်းတဝါးဝါး မှန်းဆရေးရသည် နှင့် စာလျှင် တိတိကျကျရေသား ဖော်ပြပေးနိုင်ပါက မိမိအတွက်လည်း ..ကောင်း၊ စာဖတ်သူတို့ အတွက်လည်း များ စွာအကျိုးရှိစေပါသည် ။

အချို့က မိမိရေးသားလိုသော အကြောင်းအရာကို.. သေသေချာချာ မသိသဖြင့် ခပ်ဝါးဝါးရေးလေ့ရှိသည် ။

"တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် အဖော်တစ်စုတို့ သည် အမဲ ပစ်ရန်အလို့ငှာ ရိုးမတောကြီး တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ ကြပေသည် ။"

သို့သော် စာဖတ်သူက ဘယ်ရိုးမထဲရောက်နေမှန်းသိရမည်မဟုတ်ပေ။

ရှမ်းရိုးမလား၊ ရခိုင်ရိုးမလား၊ ပဲခူးရိုးမလား..သူမသိတော့ ခံစားမှုက လေးလေးနက်နက်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

"တစ်နေ့သ၌ ရွာကြီးတစ်ရွာ"

ဟု စတင်ရေးလျှင်လည်း ရပါသည်။ ။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ရွာကမှန်း မသိလျှင်တော့ စာဖတ်သူက ထိုနေရာ ကို ကျော်လှန်သွားပါလိမ့်မည်။

"ဇာတ်လမ်းရေးတာပဲ၊ ဇာတ်အိမ်ကောင်းဖို့ ပဲ အရေးကြီးတာ၊ ဒါ တွေက အရေးမကြီးပါဘူး" ဟု ဆင်ခြေပေးလျှင်လည်း ရပါသည်။ ။

သို့သော် ဟင်းတစ်ခွက်ချက်သည့် အခါ စားဖြစ်အောင် ချက်လျှင်လည်း စား၍ ရပါသည်။ ။

ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်ဖြစ်စေရန် ဆီ၊ ဆား စသည် တို့ ပြည့်စုံအောင် ချက်သောဟင်းနှင့် တော့ တူမည်မဟုတ်ပေ။

ဟင်းခြင်းတူသော်လည်း အရသာခြင်း တူမည်မဟုတ်ပေ။ ထိုကဲ့သို့ ပင်ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် အလိုရှိသောအခါ အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် စာအုပ်စာတမ်း ပြည့်စုံမှု ရှိစေရန်နှင့် ထိုစာအုပ်များကို နှံ့စပ်အောင် ဖတ်ထားဖို့ တော့ များစွာလိုအပ်လှပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာမဖြစ်ခင်အချိန်ကပင် စာအုပ် များ ဝယ်ယူ စုဆောင်းသော အလေ့အကျင့်ကို များစွာဝါသနာ ပါခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ။

လက်လှမ်းမီသမျှ စာအုပ်များကို ဝယ်ယူစုဆောင်းထားကာ သွားလေရာ သယ်ယူသွားလေ့ရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် နှစ်ကာလကြာမြင့်သောအခါ ကျွန်ုပ်ထံတွင် စာအုပ်ပေါင်းမြောက်များစွာ စုဆောင်းမိနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။ ။

ယခုကျွန်ုပ်ပြန်ဖတ်လိုသဖြင့် ရှာဖွေနေသောစာအုပ်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်သည် နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။

အရပ်တကာ၊ နယ်တကာလှည့်လည်သွား လာပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အကြောင်းအရာများကို ရှာဖွေရေးသားရသော နယ်လှည့်အယ်ဒီတာပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အလုပ်တာဝန်ကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ရသည် ။

ထူးခြားသောလူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှင့် တွေ့ခဲ့ရ ကြုံခဲ့ရပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရသည် ။

ယခုလုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသားသောအခါတွင် ထိုအချိန်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများ တို့ မှာ များစွာ အထောက်အကူရရှိခဲ့ပေသည် ။

ယခု ကျွန်ုပ်ရှာဖွေနေသောအကြောင်းအရာတို့ မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၂၀)ကျော်အချိန်ကာလ (၁၉၉၀-ပြည့်နှစ်ဝန်း ကျင်)လောက်က ထုတ်ဝေခဲ့သော နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းများ ပင် ဖြစ်ပေသည် ။

(၁၉၉၀)ပြည့် နောက်ပိုင်းကာလတွင် ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ဆောင်းပါးအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း

ပါခဲ့ရာ..ထိုအကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုလိုသောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာများ ထဲတွင် လူဝင်စားများ နှင့် ပတ်သက်သည့် ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နက္ခတ္တရောင်ခြည် စာအုပ်အဟောင်းများကို စာအုပ်စင်မှ ထုတ်ယူပြီး စာပွဲပေါ်၌ စုပုံထားလေသည်။

ထို့နောက်တွင် မှ တပည့်ကျော်မောင်တိုးအောင် စီမံပေးထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း၊ ဆေးတံဖွာရင်းနှင့် မိမိဖတ်လိုသော အကြောင်းအရာများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုလေသည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် လူဝင်စားနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ တော်တော်များများ တွေ့လေရာ ထိုအထဲမှ နှစ်ပုဒ်ကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို သီးခြားဖယ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ရွေးထုတ်ထားသော ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်မှာ မုတ္တမဘက်သွားသော ကားလမ်းနံလေးမှာ ရှိသည့် အလူးကြီးရွာဘက်မှာ ကျားဝင်စားဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်အကြောင်း ရေးသားထားသော ဝတ္ထုရှည်နှင့် ..

ပုသိမ်ခရိုင်နယ်အတွင်း အနောက်ရိုးမပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဝေမှော်ရွာမှ မိကျောင်းဘဝမှ ဝင်စားသူတို့ အကြောင်းများ ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရှေးဦးစွာ ကျားဘဝမှ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ခဲ့ပြီး သေသွားသောအခါ လူ့ဘဝရောက်သည့် အခါ နှစ်ယောက်စလုံးက ယခင် ဘဝမှ အကြောင်းများကို မှတ်မိနေကြသည့် ဦးထွန်းအေးနှင့် ဒေါ်ပန်းခြံတို့ အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

အလူးကြီးကျေးရွာအပါအဝင် ထိုနယ်၊ ထိုအရပ်ဒေသမှာ တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသော ဘဝဖြစ်စဉ်များ အကြောင်းကို

သိသူများ ပေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးသည့် နောက်နှစ်မှာ ပင် ပြောမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ကြရပေသည် ။ ထိုအရပ်မှာ တော့ ဓနုတောင် ဦးထွန်းအေး အကြောင်းကို မသိသူမရှိကြပေ။

မွန်ပြည်နယ်အတွင်း ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ ကျိုက်ထိုမြို့နယ် အတွင်း၌ ကျေးရွာပေါင်းများစွာ ရှိကြပေသည် ။

ရန်ကုန်၊ မုတ္တမသွားသော ကားလမ်းမကြီး၏ ဝဲယာ ဘေးနှစ်ဖက်မှာလည်း ကားလမ်းကိုအမီပြုနေပြီး တည်ထားသော ရွာလေးများ ၊ ရွာကြီးများ ရှိကြသည် ။

သစ်တော၊ ဝါးတောများ နှင့် သီးနှံပင်များ ပေါများ လှသည့် အရပ်ဖြစ်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကရင်လူမျိုးတို့ အများစု နေထိုင်သော အရပ်ဒေသများ ပင်ဖြစ်သည် ။

ကြီးပင်ရွာ၊ ကြိမ်ဖန်ရွာ၊ ဆပ်သွားရွာ၊ အလူးကြီးရွာ၊ အလူးလေးရွာ စသောကျေးရွာများ ၌ အမှီပြုနေထိုင်သူတို့ သည် ကွမ်းသီးပင်၊ အုန်းသီးပင်၊ ခူးရင်းပင်၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ မရမ်း တည်င်း၊ ကျွဲကော၊ ကြက်မောက်၊ မင်းဝွတ်ပင်များ စိုက်ပျိုးစားသောက်နေကြလေသည် ။

ထို့ပြင် အိမ်အမိုးအကာပြုလုပ်ရန်အတွက် တောင်ထန်းပင်များကို ခြံကျယ်၊ ဝင်းကျယ်ကြီးများ ဖြင့် စိုက်ပျိုးကာ ရောင်းချ စားသောက်ကြလေသည် ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ ဓနိပင်၊ ဓနိရွက်ကို အိမ်မိုးအကာ အတွက် အသုံးပြုသလို မွန်ပြည်နယ်ဘက်မှာ တော့ တောင်ထန်းကို အသုံးပြုကြသည် ။

ဝါးပေါများ သော အရပ်ဒေသဖြစ်သဖြင့် မိုးရာသီ ရောက်ချိန်နီးပါက မျှစ်အလွန်ပေါသည်။ ။

ဝါးဘိုးမျှစ်အပါအဝင် ဝါးပင်အမျိုးမျိုးတို့ မှ ရသော မျှစ်များကို ဝါးဘိုမျှစ်ချို၊ မျှစ်ချဉ်ပြုလုပ်၍ စားသောက်သည်။ ။ ပိုလျှံသော မျှစ်တို့ ကို ကားလမ်းနံဘေးထွက်ကာ ရောင်းချကြ လေသည်။ ။

တောထဲမှာ မှီများ လည်း ပေါလှပေရာ..မှီရှာဖွေပြီး ရောင်းချစားသောက်လျှင်လည်း ဝင်ငွေရကြပေသည်။ ။

သို့ကြောင့် ထိုအရပ်ထိုဒေသမှာ နေထိုင်ကြသူများမှာ သီးနှံရောင်းချခြင်းဖြင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး စားသောက်နိုင်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

အလူးကြီးကျေးရွာမှာ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်နှင့် လည်း မဝေးလှပေ။ ကျိုက်ထိုမြို့မှ မုတ္တမဘက်သို့သွားသော ကားလမ်းနံဘေးမှာ ရှိကြပေသည်။ ။

ဒူးရင်းသီးပေါ်ချိန်၊ ပိန္နဲသီးပေါသည့် အချိန် ရောက်ပါက ကားလမ်းနံဘေးတွင် ဆိုင်ကလေးများ ပြုလုပ်လျှက် ဒူးရင်းသီး စသောခြံထွက်သီးနှံတို့ ကို ရောင်းချနေကြသည် ကို တွေ့ကြရပေ မည်။

ကားဖြင့်သွားလာနေကြသည့် ခရီးသွားတို့ ကလည်း ထိုနေရာရောက်သည် နှင့် မျိုးကောင်းလှသော ဒူးရင်းသီးတို့ ကို ဝယ်ယူသွားကြလေသည်။ ။

တကယ်တော့..ထိုနေရာ ထိုအရပ်ဒေသတို့ မှာ လူနေ အိမ်ခြေထက်၊ တောတောင်ထူထပ်သော နေရာများ လည်း ဖြစ်သည်။ ။

တောတောင်များ ထဲတွင် သဘာဝအတိုင်း ပေါက်နေသည့် အသီးအ

နှံပင်တို့ က ပေါများ သလို သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ပျော်မွေ့သော နေရာဒေသလည်း ဖြစ်စေသည်။ ။

ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဝက်ဝံ၊ မြွေစသော တောတိရစ္ဆာန် တို့ များစွာပေါ်လှသည်။ ။

ရှေ့၌ ရေးသားခဲ့သော ဦးထွန်းအေးနှင့် ဒေါ်ပန်းခြံ တို့ မှာ လူဝင်စားတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ကျားဘဝမှ သေဆုံးခဲ့ပြီးနောက် အချိန်ကာလ သိပ်မခြားဘဲ လူဘဝသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြန်လည်ရောက်ခဲ့ကြသူများ လည်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျားဘဝတွင် သေရသောအခါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေခဲ့ကြရပြီး ထိုမှ တစ်ဖန် လူဘဝကို ပြန်ဝင်စားတော့လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထူးခြားသော အချက်က လူဘဝရောက်တော့လည်း ကျားဘဝမှ ဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို မှတ်မိနေကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ယခင်ဘဝက ထိုအရပ်ဒေသမှာ ရှိသော တောနက်ထဲမှာ ကျားဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသည်။ ။

ကျားလင်မယားအဖြစ်နှင့် နေခဲ့ကြပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။ ။

ဘယ်နေရာသွားသွား၊ ဘယ်မှာ ပင်နေနေ တစ်ကောင် နှင့် တစ်ကောင် မခွဲဘဲ အတူတကွပင် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

ကျားဖိုကြီးက ကျားမလေးထက် အသက်အရွယ်ကြီးသဖြင့် အစားအသောက်ကိုပင် ရှာဖွေပေးခဲ့လေသည်။ ။

တစ်နေ့တော့ ကျားမလေးအတွက် အစာရှာရင်းနှင့် ရွာထဲမှာ နွားတစ်ကောင်ကို ဝင်ဆွဲ လာလေသည်။ ။

လူများက အတင့်ရဲသောကျားကို နှိမ်နင်းပေးရန် ဂေါ်ရခါး စစ်သားတို့ ကို သွားရောက်အကြောင်းကြားသဖြင့် ထိုကျား ကိုဖမ်းရန် စီမံကြလေသည်။ ။

ထိုအကြောင်းကိုတော့ ကျားဖိုကြီးခမျာ မသိရှာပေ။ ကျားမလေးကို ချစ်သောစိတ်ဖြင့်သာ အစာမရှိတော့လျှင် အစာ ရရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားရှာဖွေပေးလေသည်။ ။

တစ်နေ့တော့ ကျားမလေးစားသောက်ရန်အတွက် ရွာထဲဝင်ရန်ကြိုးစားနေစဉ်မှာ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ခြင်းခံရကာ အသက်သေဆုံးသွားလေတော့သည်။ ။

ကျားဖိုကြီးခင်ဗျာ အသက်သေခါနီးအချိန် ရောက်သည့် အခါမှာ ပင်.ကျားမလေးအတွက် ရတက်မအေးဘဲ ရှိနေလေသည်။ ။

ထို့နောက်မှာ တော့ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ လက်ချက်ဖြင့် အသက်သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ။

ထိုအကြောင်းကိုတော့ တောထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည့် ကျားမလေးခမျာ မသိရှာပေ။ ။

အချိန်တန်၍ ကျားဖိုကြီး ပြန်ရောက်မလာသောအခါ နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။ ။

မတွေ့ရသောအခါ သူ့ကိုစွန့်ခွာ၍ အဝေးသို့ ထွက်သွားပြီအထင်ဖြင့် စိတ်ထဲမှာ နာကျည်းမှု ဖြစ်ခဲ့မိလေသည်။ ။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသော အခြေအနေကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အစားအစာ

မရှာဖွေနိုင်သဖြင့် အစာမစားရဘဲ ရှိလေတော့သည်။ ။

ကျားဖိုကြီးအပေါ် အထင်လွဲစိတ်ဖြင့် နေရာအနှံ့လိုက်လံရှာဖွေရင်း တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ရောက်သွားလေသည်။ ။

ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

ကျားမလေးအတွက် အဆိုးဝါးဆုံးဝေဒနာမှာ ကျားဖိုကြီးက သူမကို ပစ်သွားပြီးဟု ထင်သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ နာကျင်နေသောဝေဒနာနှင့် ၊ အခြားတစ်ခုကတော့ ရက်အတော်ကြာလာသည် အထိ အစားအသောက်မစားရတော့သည် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးအားမရှိတော့သကဲ့သို့ နုံးချိလာခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တော့..သွားရင်းနှင့် လူသူနေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာ၌ ရှိသော ဘုရားတစ်ဆူရှိရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။

ကျားမလေးရောက်သွားသောအချိန်မှာ တော့ လူမတွေ့ရပေ။

စေတီတော်ကိုတော့ ဝါးငြမ်းများ ဆင်ထားလေသည်။ ။

ကျားမလေးမှာ အားမရှိတော့သည် က တစ်ကြောင်း၊ မောပန်းနွယ်နယ်လှသည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုစေတီတော် အနီးမှာ ပင်အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ လူများ ရောက် လာပြီး သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်လေသဖြင့် ထိုနေရာမှာ ပင် သေဆုံးခဲ့ရပြန်လေသည်။ ။

ကျားဖိုကြီးသေသောရက်နှင့် ကျားမလေးသေသောရက်မှာ မကွာလှပေ။

သို့ဖြင့် နှစ်ကောင်စလုံး သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရသဖြင့်

သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ကျားမလေးမှာ ထိုနေရာမှာ ပင် အသက်သေဆုံးခဲ့ရပြီး နောက်တွင် ဘုရားနှင့် မနီးမဝေး၌ ရှိသော စကားစိမ်းပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်သို့ ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့် ကူးပြောင်းရောက်သွားလေသည်။ ။

ရွာသူရွာသားများက အသက်သေဆုံးနေသည့် ကျားမလေးကို သယ် ယူသွားရန်ပြင်နေကြသည် ကိုပင် စကားစိမ်းပင်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေရသေးသည်။ ။

သို့သော် ဘဝခြားသွားခဲ့ချေပြီ..။

*

အခန်း (၂)
အထိကရတောင်ကြမ်းမှ ဖြစ်ရပ်ဆန်း

ကပ္ပားဖိုကြီးဘဝ မှာ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ခြင်းခံရသောကြောင့်
ဘဝပြောင်းသွားခဲ့ပြီးနောက် ပရလောကမှာ အချိန်အနည်းငယ်ကြာ
အောင် နေခဲ့ရသေးသည်။

ထို့နောက်မှာ တော့ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံကြောင့် အခြားဘဝ
သို့မပြောင်းဘဲ လူဘဝသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

၎င်းဝင်စားသော မိဘများမှာ အလူးကြီးကျေးရွာမှ ဦးပန်းသာတို့ မိ
သားစုဖြစ်သည်။

အလူးကြီးရွာမှာ ကျိုက်ထိုမြို့မှ မုတ္တမဘက်သွားသော ကားလမ်းနံ
ဘေးတွင် တည်ထားသောရွာကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အခြားရွာများ ရှိသော်လည်း အလူးကြီးရွာက
အိမ်ခြေအများဆုံး ဖြစ်လေသည်။

သီးပင်စားပင်များ လည်း ဖြစ်ထွန်းသည်။

သို့သော် အခြားရွာကြီးများကဲ့သို့ ဈေး၊ စာသင်ကျောင်း စသည် တို့
တော့ မရှိသေးပေ။

အလူးတောင်ပေါ်မှာ တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။
တောင်ပေါ်ကျောင်းဖြစ်သောကြောင့် အစဉ် အမြဲ သီတင်းသုံးသော

ဘုန်းကြီးမရှိဘဲ၊ တောရဆောက်တည်သော ဘုန်းကြီးများ သာ လာရောက်သတင်းသုံးကြသည်။ ။

တောင်ပေါ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးကြသော ဘုန်းကြီးများ သည် အခါကြီး၊ ရက်ကြီးနှင့် ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ကြသော ရက်များ ရောက်မှ သာ ရွာသူရွာသားများ နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရကြလေသည်။ ။

အခြားအချိန်များ ၊ ရက်များမှာ တော့ ရွာသူရွာသားများ လည်း မိမိလုပ်ငန်းများ ရှိနေကြသောကြောင့် ..တောင်ပေါ် ကျောင်းသို့ မရောက်ဖြစ်ကြပေ။

ထိုခေတ်ပတ်ဝန်းကျင် အချိန်လောက်က ဘုန်းတော် ကြီးဦးသီလ၊ ကျိုက်ပတိုင်ကြီး ဆရာတော်ကြီး စသော ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဟု သတင်းရှိသော ဆရာတော်ကြီးများမှ တောရဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် တောရဂိုဏ်းများ ထူထောင်နေသည့် အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်သည်။ ။

အလူးကြီးတောင်ပေါ်ကျောင်းသို့ ရဟန္တာဟု ကျော်ကြား နေသောဆရာတော်ကြီးများ လာရောက်သတင်းသုံးနေကြသည် ဟု သတင်းကြားလျှင်တော့ ရွာသူရွာသားများက တကူးတက သွားရောက် ဖူးမြော်ကြသည်။ ။

ထိုဆရာတော်ကြီးများ ကြွရောက်လာလျှင်တော့ အခြားရွာများကပါ ဆွမ်းကွမ်းများ သွားရောက်ပို့ပေးကြသည်။ ။

အခြားအချိန်များမှာ တော့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသိပ် မမြဲလှပေ။

ဒါကလည်း အကြောင်းအချက်ရှိသည်။ ။

ထိုနေရာများမှာ ပရလောကသားများ နှောင့်ယှက်မှု များ လှသဖြင့် သီလ သမာဓိ မခိုင်မာသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြာရှည် နေ၍ မရကြပေ။

အလူးကြီးတောင်နှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိနေသော.. တောင်မှာ ခနဲ
တောင်ပင် ဖြစ်သည် ။ အလူးကြီးတောင်မှ တောလမ်း
တောင်လမ်းခရီးဖြင့် သွားပါက သုံးနာရီခန့်ကြာအောင် သွားရသော ခ
ရီးအကွာလောက်တွင် ရှိပေသည် ။

ခနဲတောင်သည် နာမည်သုံးမျိုးဖြင့် ကျော်ကြားပြီး နေရာကြမ်းသော
အထိကရတောင်စာရင်းဝင် ဖြစ်သည် ။

ခနဲတောင်၏ အခြားအမည်သုံးမျိုးမှာ ..

မောင်းတီးတောင်၊ ကျပ်သူတော်တောင်၊ ရွှေရောင်ပြတောင် ဟု
သောအမည်သုံးမျိုးပင် ဖြစ်၏။

ရွှေရောင်ပြတောင်ဟု အမည်တွင် ရခြင်းမှာ နေ့အခါ နေရောင်ခြည်
က တောင်ပေါ်သို့ကျလာသောအခါ ရွှေများကို နေရောင်ဖြင့်ထိသကဲ့သို့
ရွှေရောင်များ လင်းလက်လာသော ကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

မောင်းတီးတောင်ဟု ခေါ်ရခြင်းမှာ ညအချိန်လူခြေ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်သော အချိန်များ တွင် ထိုတောင်ရှိရာဘက်မှ မောင်းတီးသံကို
ကြားရတတ်သည် ။

ထွက်ပေါ်လာသော မောင်းသံက သာမန်မောင်းသံမျိုးတော့မဟုတ်
ပေ။

ကွဲအက်နေသည့် မောင်းကွဲကြီးတစ်လုံးအား ထုရိုက်ရာ မှ ပေါ်လာ
သော အသံမျိုးပင် ဖြစ်၏။

အများအားဖြင့် လပြည့်လကွယ် ညအချိန်များ တွင် ထို တောင်ရှိရာ
ဘက်မှ မောင်းတီးသံကို ကြားရလေ့ရှိသည် ။

အချို့ကတော့ သိုက်ထဲမှ ထုသော သိုက်မောင်းထုသံဟု ထင်ကြေး

ပေးကာ ပြောဆိုကြသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ..ထိုတောင်ရှိသောဘက်မှာ ပရလောကသားများ ကြမ်းသည် ကိုတော့ ထိုနေရာဒေသတစ်ဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြသူများက ယုံကြည်လက်ခံထားကြလေသည်။ ။

ကျပ်သူတော်တောင်ဟု အမည်ပေးခေါ်ဝေါ်ကြသော အကြောင်းက တော့ ထူးခြားသည်။ ။

လူသူမနေဝံ့သော တောင်ပေါ်တွင် ကျပ်သူတော်တစ်ဦးက နေထိုင် လေသည်။ ။

သူဘယ်နေရာမှာ နေသည် ကိုတော့ မည်သူမှ မသိကြပေ။

သူနေထိုင်သည့် ကျောင်းသင်္ချန်းအဆောက်အဦး ရှိသည် ကိုလည်း မ ည်သူမှ မတွေ့ဖူးကြပေ။

သို့သော် အဖိတ်နေ့ရောက်တိုင်း ထိုတောင်ပေါ်မှ ကျပ်သူတော်ကြီး တစ်ဦး ဆင်း လာပြီး တောင်ခြေတစ်ဝိုက်ရှိကြသော ရွာများ သို့ လှည့်လည်ကာ ဆွမ်းခံလေ့ရှိသည်။ ။

ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ များစွာအရပ်ပုသည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဝဇိုင့်လျက်ရှိကာ မျက်နှာပေါက်ကလည်း ဆိုးလှ သည်။ ။

လည်ပင်းမှာ ကြီးမားသော ပုတီးတစ်ကုံးကို ဆွဲထားပြီး ဆွမ်းတောင်းနှစ်လုံးချိတ်ထားသော ထမ်းပိုးကိုထမ်းကာ ကြေးစည် တနောင်နောင် ထုကာ အလှူခံလေ့ရှိသည်။ ။

တောဖိတ်နေ့ရောက်လျှင် တောင်ပေါ်မှ အမြဲဆင်း လာလေ့ရှိသည်။ ။

ဖိုးသူတော်ကြီး ဝင် လာပြီဆိုလျှင် ရွာသူရွာသားများက ကြိုတင်သိကြရသည်။ ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုလျှင်...

ရွာထဲသို့ ဖိုးသူတော်ကြီးဝင် လာပြီဆိုသည် နှင့် ရွာထဲရှိ သောခွေးများ က ဆူဆူညံညံဖြင့် ဆီးကြိုဟောင်သောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး မိမိတို့ အိမ်ရှေ့ရောက် လာပြီး ကြေးစည် တီးလိုက် လျှင် မည်သူမျှမနေဝံ့ကြဘဲ ဆွမ်းဆန်ထွက်လောင်းကြရသည်။ ။

ထိုသို့ထွက်လောင်းသောအခါမှာ လည်း ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် ဖိုးသူ တော်ကြီးမျက်နှာကို မည်သူမျှမကြည့်ဝံ့ကြပေ။

သူတို့ စိတ်ထဲမှာ လူမနေဝံ့သော တောင်ပေါ်မှာ လူသားတစ်ယောက် တည်း ထွက်လာသော ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ လူသား တစ်ယောက်တော့ မ ဟုတ်ပေ။

ကျတ်၊ နာနာဘာဝများမှ လူယောင်ဆောင်ပြီး လာရောက်အလှူခံခြင်းဖြစ်သည် ဟု ထင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုသို့ထင်ရခြင်းမှာ လည်း ဖိုးသူတော်ကြီးဆင်းလာမှ သာတွေ့ရပြီး ရွာသူရွာသားများ ထိုတောင်ပေါ်သို့သွားသည့် အခါတိုင်း ဘယ်သောအခါမှ ဖိုးသူတော်ကြီးအား မတွေ့ကြရ သောကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်များ ရှိသည့် အပြင် ဓန တောင်ပေါ်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ လည်း မကြာခဏဆိုသလို ကြုံတွေ့ကြရသည်။ ။

အချို့ကလည်း ထိုတောင်ပေါ်တစ်နေရာတွင် ရွှေငွေ ရတနာသိုက်ရှိ သည် အထင်ဖြင့် တူးဖော်ယူရန် လာရောက်ကြိုးစားကြသည်။ ။

အောင်မြင်သွားသည် ဟု မကြားရပေ။

သေသူသေ၊ ပြေးသူပြေးရသည့် သာ ကြားရပေသည် ။

တစ်ခါတလေလည်း ၊ တောင်ပေါ်သို့ တရားအားထုတ်ရန်အတွက်
ဘုန်းကြီးများ ၊ ယောဂီဝတ်သောလူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရောက်လာကြသည် ။

ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ပြန်ဆင်းလာကြရသည် ။

တစ်ခါက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် ဖိုးသူတော်တစ်ဦးတို့ တရားအားထုတ်ရန်အတွက် ထိုတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည် ။

မကြာခင် ပြန်ပြေးဆင်းခဲ့ကြရပြီး ၎င်းတို့ ပြန်ပြောပြခဲ့သော အဖြစ်
အပျက်တို့ မှာ ဤသို့ဖြစ်သည် ။

ဘုန်းကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်တို့ သည် တောင်ပေါ်ရောက်ကြသည့် အခါ
သင့်တော်သောနေရာ ရွေးပြီး ထိုနေရာကို စည်းတားထားလေသည် ။

ဘုန်းကြီးက တရားမထိုင်ခင် ဖိုးသူတော်အား သေသေချာချာ မှာ
ကြားထားလေသည် ။

"ဟဲ့..သူတော်၊ ဒီတောင်က သာမညတောင် မဟုတ်ဘူး အတော်
လေးကြမ်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတာပဲ၊ ငါတို့ တရား အားထုတ်တဲ့ အခါ
ဒီမှာ ရှိတဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေ လာရောက် နှောင့်ယှက်ကြလိမ့်မယ်"

"တင်ပါ့ ဘုရား"

"သူတို့ လာပြီး ခြောက်လှန့်ရင်လည်း ဘာမှ မကြောက်နဲ့ မျက်စိမှို
တ်ပြီး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား၊ နောက်ပြီး ငါတားထားတဲ့ စည်းအပြင်ဘက်ကို
လည်း ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ မထွက်နဲ့ ၊ အာရုံငြိမ်ငြိမ်နဲ့
ပုတီးစိပ်နေ..ကြားလား"

"တင်ပျံ့ ဘုရား"

ဟု ပြောဆိုမှာ ကြားပြီး တရားအလုပ်ကို စတင်လုပ်လေတော့သည်

။

ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သည် နှင့် ပင် ပရလောကသားများက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လာရောက်ခြောက်လှန့်ကြလေတော့သည် ။

သရဲသဘက်များက မူလရှိသော ရုပ်ခန္ဓာတို့ ကို ပြ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးဖြင့် ထို့ထက်ပိုပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းကာ လာ ရောက်ခြောက်လှန့်ကြသည် ။

စည်းဝိုင်းထဲမှာ ရှိနေသော ဘုန်းကြီးကတော့ တစ်ချက် ကလေးမှ မျက်စိဖွင့်မကြည့်ဘဲ တရားအလုပ်ကိုသာလုပ်နေလေသည် ။

ဖိုးသူတော်မနေနိုင်ပေ။

အသံများကြားသည် နှင့် ပင် ပုတီးစိတ်ခြင်းကိုရပ်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေသည် ။

ထိုသို့အသံများကြားသည် နှင့် စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်နား ၌ ရပ်ပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ခြောက်လှန့်နေသော သရဲသဘက်များကို တွေ့ရလေသည် ။

။

ဖိုးသူတော်မှာ တရားအလုပ်ကိုလုပ်သည် ဟု ဆိုသော်လည်း အခြေခံနည်းနေသူဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှု သိပ်မရှိလှသေးပေ။

ထို့ကြောင့် သရဲသဘက်တို့ ကို မြင်သောအခါ များစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်မိတော့သည် ။

သရဲသဘက်တို့ ရောက်နေသောနေရာမှာ လည်း စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်မှာ ဖြစ်သော်လည်း နေရာချင်းက မဝေးလှပေ။

ပြောရလျှင်တော့ တစ်လံနှစ်လံအကွာလောက်အထိ ရောက်နေကြပြီး ထိုနေရာမှ လာရောက်ခြောက်လှန့်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

နီရဲနေသော မျက်လုံးကြီးများကို ပြူးပြလိုက်၊ ပြန်ပိတ်ပြလိုက်၊ ပါးစပ်များကိုဖြုတ်ပြီး လျှာများကိုထုတ်လိုက် ဖျာလိပ်သလို လိပ်ပြလိုက်၊ သစ်ကိုင်းများကို ချိုးဖဲ့ပြီး ရိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လိုက်၊ သစ်ပင်ကြီးများကို သူတို့ အပေါ်လဲကျစေရန် တွန်း၍ သော်လည်းကောင်း၊

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဖြင့် ပစ်ပေါက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်၊ ကျောက်တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့ ကို သူတို့ အပေါ် ပြိုကျစေရန် တွန်းချလိုက်ခြင်းဖြင့် အမျိုးမျိုးခြောက်လှန့် ကြလေသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ တော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ လေမတိုက်ဘဲ ယိမ်းထိုးနေပြီးနောက် သူတို့ အပေါ်သို့ လဲကျ လာလေတော့သည်။

ဖိုးသူတော်မှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် လန့်အော်မိမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရာ အတော်ကြာသည် အထိ သစ်ပင်ကြီးလဲကျမလာ တော့မှ မျက်စိပြန်ဖွင့်ကြည့် လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စောစောကလဲကျလာသော သစ်ပင်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်စွာပင် ရှိနေလေသည်။

ဒီတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

တစ်ကြိမ်မှာ လည်း ကျောက်တောင်ပေါ်မှာ ရာဝင်အိုး အရွယ်ခန့်ရှိ သည့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံး အရှိန်ဖြင့် လိမ့်ဆင်း လာလေသည်။ ။

တဒုန်းဒုန်းဖြင့် အသံများကိုကြားရသည်။ ။

ကျောက်တုံးကြီး လိမ့်ကျလာသောအရှိန်ကြောင့် လမ်း တစ်လျှောက် လုံးမှာ ရှိသောသစ်ပင်များမှာ ကျိုးကြေပိပြား ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ။

ကျောက်တုံးကြီး လိမ့်ဆင်းလာသောလမ်းမှာ သူတို့ ရှိ နေသောနေ ရာနှင့် တည့်တည့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်နေရသော ဖိုးသူတော်မှာ ကြောက် ကြောက်လန့် လန့်နှင့် ပင် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရပြန်သည်။ ။

သို့သော်လည်း နားထဲမှာ တော့ ကျောက်တုံးကြီး လိမ့် ဆင်းလာ သော တဒုန်းဒုန်းအသံများကို ကြားနေရသည်။ ။

အသံများက တဖြည်းဖြည်းနီး လာလေသည်။ ။

အနားရောက်လာတော့မှ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါမှ မရဲတရဲဖြင့် မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကျောက်တုံးကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ။

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်လာတော့ ထိုအရာများကို မတွေ့ရ တော့ပေ။ ။

ဒီတော့မှ သက်ပြင်းချရပြန်လေသည်။ ။

သို့သော်လည်း ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက်မှုများက ထိုမျှလောက်နှင့် တော့ ပြီးမသွားပေ။ ။

သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်ရောက်တော့ တောထဲမှ စကားပြော သံများ ကြားလာရသည်။ ။

အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်တော့ မီးရောင်လိုလို မြင်ရသည်။ ။

"ဘယ်သူတွေ့များ အချိန်မတော် တောထဲသွားလာနေကြပါလိမ့်"

ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိသည်။ ။

ခဏကြာတော့..တောထဲမှာ မိန်းကလေးသုံးယောက် ထွက်လာကြသည်။ ။

အသက်အရွယ်(၂၀)ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး သာမန်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ရုပ်ရည်ချောမောသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

တစ်ယောက်က မီးတုတ်ကိုကိုင်ထားသည်။ ။

ကျန်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က ဆွမ်းအုပ်ကိုပွေ့ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ဆွမ်းချိုင့်ကိုဆွဲလာသည်။ ။

"ဒီမှာ တွေ့ပြီဟေ့"

မီးတုတ်ကိုင်လာသော မိန်းကလေးက ပြောလိုက်ပြီး သုံးယောက်စလုံး ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးသူတော်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။

ဘုန်းကြီးကတော့ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ သူ့အလုပ်သူလုပ်နေသော်လည်း ဖိုးသူတော်ကတော့ တအံ့တဩကြည့်နေလေသည်။ ။

စည်းဝိုင်းနားရောက်တော့ ဆွမ်းချိုင့်များကိုချပြီး ကန်တော့ကြလေသည်။ ။

"တပည့်တော်တို့ က တောင်ခြေရွာကပါဘုရား၊ တောင်ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတယ် သတင်းကြားလို့ အရုဏ်ဆွမ်းလာကပ်ကြတာပါဘုရား"

ဟု တစ်ယောက်ကလျှောက်ထားသည်။ ။

ဖိုးသူတော်ကတော့ ဆွမ်းချိုင့်များကို မြင်ကတည်းက ထွက်ယူချင်လှပေသည်။ ။

"အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်နေပြီမို့ ဆွမ်းစားချိန်လည်း ရောက်ပါပြီ၊ တပည့်တော်မတို့ လာလှူတဲ့ ဆွမ်းကွမ်းတို့ ကို လက်ခံပြီး ဘုန်းပေးတော်မူပါ။"

ဟု ထပ်လျှောက်ပြန်သည်။ ။

ဖိုးသူတော်က ထွက်ယူရန်ပြင်တော့...ဘုန်းကြီးထံမှ ချောင်းဟန့်သံကြားရသဖြင့် တံသွားသည်။ ။

"အဟမ်း"

ဖိုးသူတော်က ထွက်ယူတော့ ပြောပြန်သည်။ ။

"တပည့်တော်တို့ က မိန်းမသားတွေဆိုတော့..ရဟန်း သံဃာ တားထားတဲ့ စည်းနားကို လာခွင့်မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးသူတော်ကြီးကပဲ ထွက်ယူပေးပါ။"

ဦးသူတော်လည်း ယူရကောင်းနိုးနိုး၊ မယူရကောင်းနိုး နိုးဖြင့် ချီတုံချ တုံဖြစ်နေလေသည်။ ။

တောထဲတောင်ထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာဆိုတော့ ဆွမ်းကွမ်းရဖို့ မလွယ်ကူပေ။ ။

ယခုလို လာရောက်လှူသူရှိတုန်း လက်ခံထားလိုက်ရ ကောင်းမလား ဟု လည်း တွေးနေမိသည်။ ။

"ဒီလောက်စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ဦးသူတော်ရဲ့ ၊ ဟိုအရှေ့ ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ပါဦး၊ အရုဏ်တက်ပြီးလို့ နေတောင်ထွက်ပါ တော့မယ်၊ ဒီအချိန်

ရောက်မှ တော့ မကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာတွေလည်း မရှိကြတော့ပါဘူး...၊ တပည့်တော်တို့ ကလူတွေပါ။"

ဟု ပြောသည် နှင့် အရှေ့ဘက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်တန်းများ ၊ သစ်တောများ အပေါ်မှ ကျော်တက်လာသော အလင်းရောင်များကို တွေ့ရသည် ။

တောထဲမှာ လည်း လင်းစပြုလာချေပြီ...။

"အော် ဟုတ်ပေသားပဲ..မိုးလင်းနေမှ ပဲ၊ သတိတောင် မထားမိဘူး၊ ဒီအချိန်ရောက်မှ တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။"

ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးတောပြီး ဆွမ်းအုပ်လက်ခံရန် စည်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက် လိုက်လေတော့သည် ။

သူ့အပြင်ရောက်သည် နှင့် စောစောကလင်းနေသော အလင်းရောင်များ ချက်ခြင်းပျောက်သွားပြီး တောထဲမှာ မှောင်သွားလေတော့သည် ။

ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့ မှာ လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည် ။

သူတို့ ရှေ့မှာ ချထားသော ဆွမ်းအုပ်၊ ဆွမ်းချိုင့်တို့ လည်း မရှိတော့ပေ။

ထိုအခါမှ ဖိုးသူတော်မှာ များ စွာထိတ်လန့်သွားလေတော့သည် ။ သို့သော် နောက်ကျသွားလေပြီ၊ စည်းပေါက်သွားခဲ့ချေပြီ။

မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် တောတွင်းမှ သရဲသဘက်များ ပြန်ထွက်လာပြီး သူတို့ အနားရောက်လာကာ ထုထောင်းနှိပ်စက်ရာ ဖိုးသူတော် သာမကဘဲ ဘုန်းကြီးပါ ခံရလေတော့သည် ။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့မှ တောင်ပေါ်တက်လာ သော
ရွာသားများက တောတွင်းတစ်နေရာမှ ဒဏ်ရာများ ဖြင့် လဲနေသော ဘု
န်းကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်တို့ ကိုတွေ့သဖြင့် ရွာသို့ပြန် ခေါ်ခဲ့ပြီး
ရက်အတန်ကြာသည် အထိ ဆေးဝါးကုသပေးမှ သက်သာရာရကြလေ
သည် ။

နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ထင်ရှားသော ဓနုတောင်မှာ အစောင့်အရှောက်
ကြမ်းလှသော အထိကရ တောင်တစ်လုံးပင် ဖြစ်ပေတော့သည် ။

*